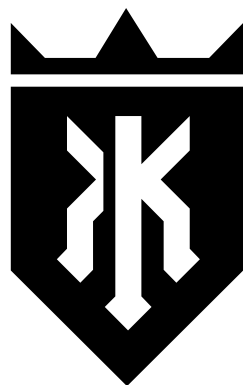

Jörgen Karlssons

KARL KÄMPE

SATANS KALAS

Jörgen Karlsson

Satans Kalas

Den tredje novellen i berättelsen om Karl Kämpe
Andra utkastet

Introduktion.....	3
Karta	4
Prolog.....	5
Kapitel 1.....	6
Kapitel 2.....	15
Kapitel 3.....	20
Kapitel 4.....	28
Kapitel 5.....	33
Kapitel 6.....	42
Kapitel 7.....	48

Copyright © Jörgen Karlsson 2015 • Logotyp och sköld: Niklas Brandt

Omslagsbild: Daniel Falck • Karta: Pär Lindström

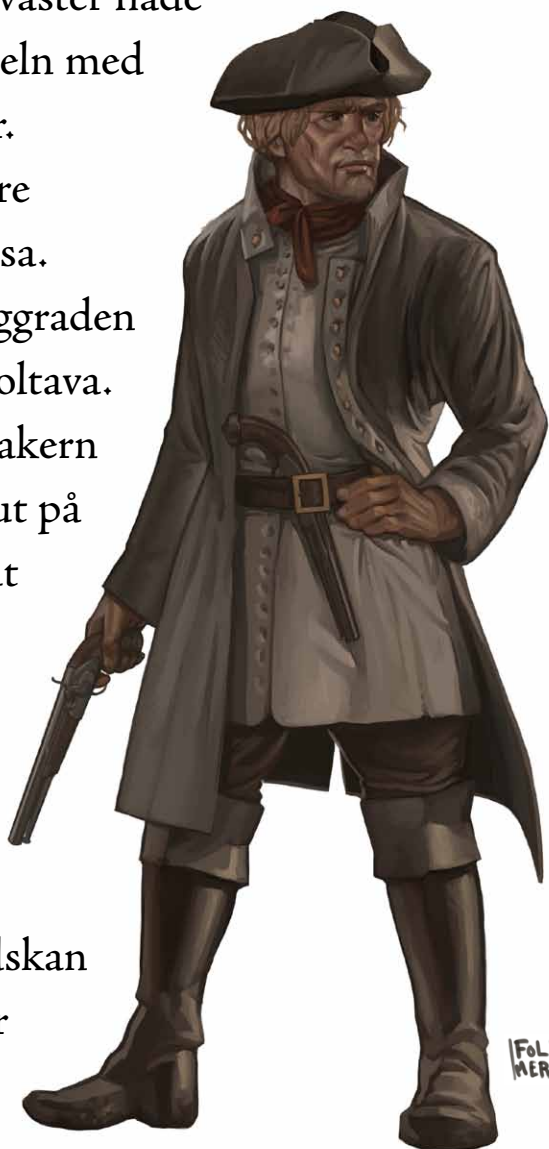
Illustrationer: Per Folmer (sid 3), Daniel Karlsson (sid 25, 50), Daniel Falck (sid 41)

INTRODUKTION

1700-talet var en tumultartad tid. I Europa följde den ena blodiga konflikten efter den andra och landgränserna skiftade i takt med kungarnas krigslycka. Bortom havet i väster hade nya landområden upptäckts och handeln med fjärran östern frodades som aldrig förr. Det var en tid då drömmarna var större och ambitionerna tycktes vara gränslösa.

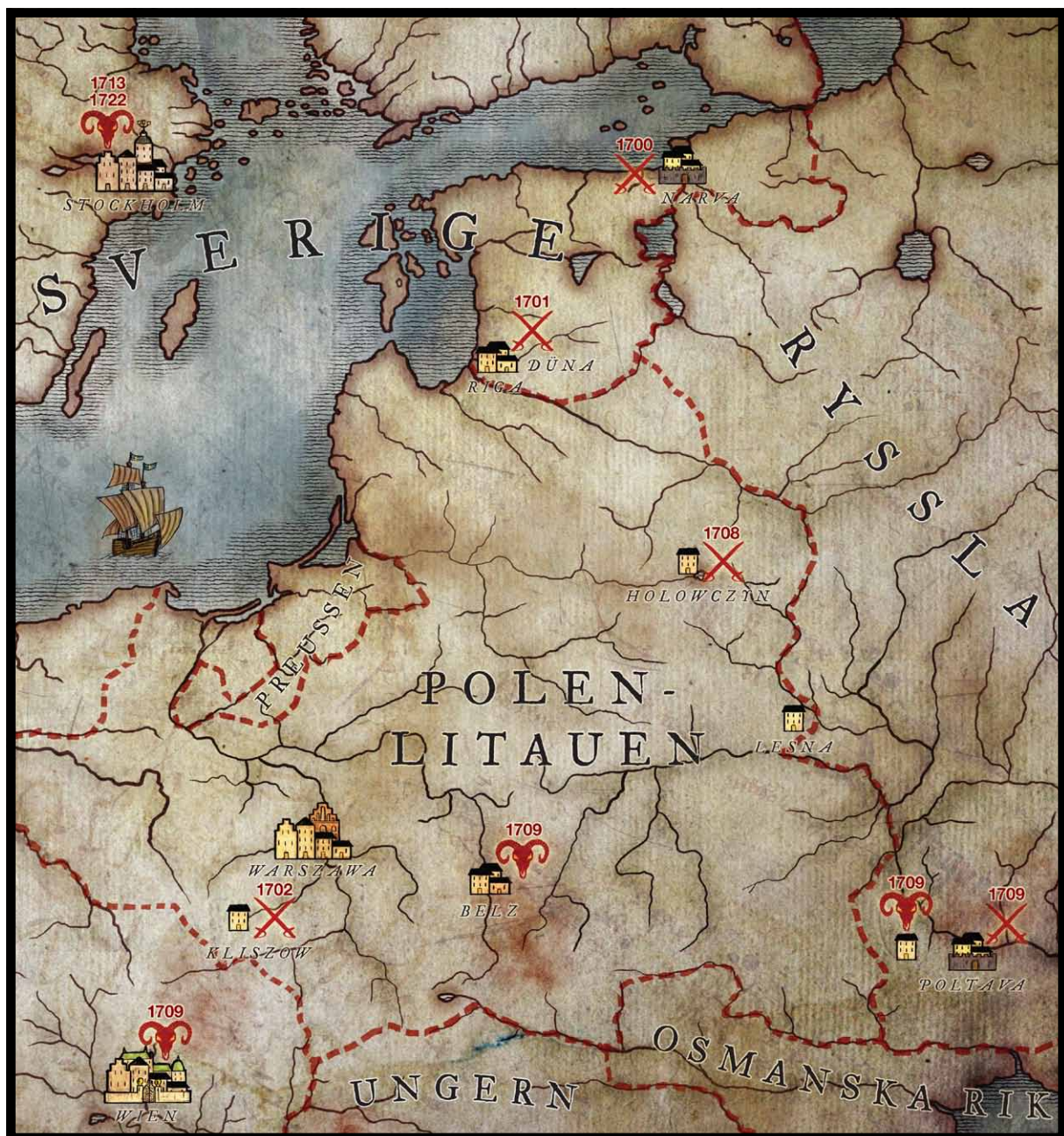
År 1709 krossar Peter den store ryggraden på den svenska armén vid slaget vid Poltava. En av få karoliner som överlever massakern heter Karl Kämpe och han flyr västerut på en stulen häst. Efter att han tagit sig ut ur det krigsdrabbade området börjar han ett långt kringflackande liv.

Under sina resor lär han sig att världen inte är som den borde vara. I det fördolda pågår ett hemligt krig som utkämpats i årtusenden. Om ondskan inte skall vinna måste goda människor som Karl Kämpe ta upp kampen.

DEL AV EUROPA ÅR 1700

 STÖRRE FÄLTSLAG SOM KARL KÄMPE DELTAGIT I.

 PLATSER DÄR KARL KÄMPE MÖTT DJÄVULENS HANTLANGARE.

PROLOG

På hertigen av Belz skarpa uppmaning rider Karl Kämpe och Guillaume de Montauroux snabbt söderut. Tack vare ett ännu öppet bergspass hinner de korsa de vida Karpaterna innan den första snön faller. Färden fortsätter sedan västerut i riktning mot Wien på den ungerska sidan av bergskedjan. Bittert inser Karl att han inte kommer att kunna återvända till Sverige förrän efter att Östersjöns isar har smält kommande vår. Han förbannar sin otur men inser också att det kunde ha varit värre. Han hoppas att lyckan skall vända i den habsburgska huvudstaden.

KAPITEL 1

Karl Kämpe var en man av det svenska stålet i dess rätta bemärkelse. Tretton år av militär träning under stenhård disciplin och tre större fälttåg hade förvandlat den barnslige pojkspoling han en gång varit till en vandrande stridsmaskin. Ofattbara umbäranden hade lärt honom att alltid överleva, att kämpa, att ge sitt allt även om det var till det bittra slutet. Han hade uthärdat det outhärdliga, lytt order och med Vite Krist's hjälp kommit ut levande på den andra sidan. I hans värld var att förlora detsamma som att dö och levde man med döden som följeslagare så länge som Karl hade gjort kom det till ett högt pris. Alla ens vänner dog eller försvann spårlöst, minnena från en lyckligare tid bleknade bort och livet tycktes vara meningslöst. En känsla av svärmod kunde därför infinna sig som de lärda brukar kalla melankoli. Det bästa botemedlet mot denna nedstämdhet var att sysselsätta sig men utan tryggheten i sin armé var Karl vilsen, ensam, och om han skulle våga erkänna det, även en aning rädd.

Men när han såg Wien breda ut sig i flodområdet vid Alpernas fot sken svensken upp för första gången på länge. De flingor som fallit under natten täckte hela landskapet utom den upptrampade grusvägen som han och den oförbättrige Guillaume de Montauroux färdades efter. Fransmannen verkade ha hämtat sig från tråkighet-

erna som inträffat i Belz och tycktes vara tillbaka till sitt forna jag. Tillsammans hade de två uthärdat mycket sedan de hågat lämnat Polen bakom sig. De hade varit på resande fot i flera veckor och plågats av dåligt väder, usla vägar och på senare tid även dåligt med kost. Påfrestningarna hade tärt hårt på deras krafter och humöret hade inte alltid varit det bästa. Trots detta hade den odrägliga tillvaron på något sätt sammanfogat deras vänskap. Karl undrade för sig själv om det inte var de gemensamma mödorna, som inte var allt för olika de som han upplevt i den svenska armén, som hade fört dem närmare varandra. Bildade han och Guillaume sin egna lilla kärntrupp som kämpade tillsammans i alla väder, mot alla yttre fiender? Han gillade den tanken.

Sedan en vecka tillbaka hade reskassan runnit ut och med det sköna sängar och god mat. Det kritiska tillståndet som rådde i Karls börs skulle ha fått den fattigaste kyrkråtta med en brödsmula att känna sig särdeles lyckligt lottad. Trots bristen på pluringar hade han stora förhoppningar om att han inom kort skulle befinna sig på ett varmt och trevligt värdshus med en stänka österrikiskt öl och ett välstekt köttstycke att sätta tänderna i. Guillaume hade nämligen försäkrat att han hade en god vän i Wien som kunde ge dem det lån som de så desperat behövde. Om allt gick som planerat skulle de inte behöva tigga logi hos någon fattig bonde i utbyte mot enklare kroppsarbete som de hade gjort de senaste dagarna. Vedhuggning hade varit en populär syssla i dessa tidiga vintertider och Karl hade därför var kväll fått svinga klyvyxan som en besatt viking. Det hade varit ett tröttsamt arbete men i slutändan var det bara ytterligare en möda att uthärda i denna redan hårda värld.

Guillaume berättade benäget att Wien var en stad i hastig expansion. Befolkningen hade för länge sedan svällt över innerstadens

skyddande befästningsverk vilket var orsaken till att förstäderna växte fram i en rasande takt. Det gick inte att vända sig åt något håll utan att se en byggarbetsplats där en febril aktivitet rådde. Wienerarna fruktade inte helt utan anledning en ny vargavinter likt den som hållit hela Europa i sitt iskalla grepp föregående år.

Karl och Guillaume red i maklig takt in i Leopoldstadt, den förstad som en gång i tiden hade varit samlingsplats för stadens judar. Men några judar såg de inte till för den tysk-romerska kejsaren Leopold I hade så sent som år 1670 fördrivit dem alla med hårdföra metoder. I deras ställe hade istället tacksamma kristna invånare flyttat in i de färdigmöblerade lägenheterna och för att visa sin uppskattning hade de givit förstaden kejsarens namn. En gång i tiden hade Karl troligast stöttat denna förhatliga aktion helhjärtat men det var länge sedan. Nu visste han bättre för under sitt liv i fält hade han rest vida omkring och träffat många sorters människor. Han hade kommit fram till att oavsett ras, folkslag och trosuppfattning var alla rätt lika varandra. Allt åt, sov och knullade och så var det med den saken. Men det var egentligen först efter stridskamraten Orvars död i Ryssland som Karl hade börjat ifrågasätta gamla sanningar som bortom allt rimligt tvivel hade visat sig vara ogrundade fördomar.

Mellan husen såg reskamraterna Donau den blå stilla rinna utmed det östra befästningsverket och de förstod att de började närma sig sitt mål. De var riktigt nära nu, det enda som återstod var att passera bron som förband Leopoldstadt med innerstaden. På stranden vid bron stod några vakthus där ett dussintal kejsarliga soldater i solkiga uniformer kontrollerade alla som vill passera över.

”Kommer du ihåg planen, Charles?” frågade Guillaume och höll in hästen.

Karl suckade. "Ja, jag kommer ihåg planen. Hur skulle jag kunna glömma bort den?"

Hela förmiddagen hade fransmannen förklarat att eftersom Österrike åter var i krig med Frankrike skulle det vara ytterst olyckligt om någon kom på att han var fransman. Han kunde misstagas för en spion och då skulle han få ett kärvt mottagande minst sagt. Därför hade de kommit överens om att det var Karl som skulle föra deras talan. Det var ändå han som talade tyska bäst. Men att bluffa sig förbi bistra soldater i en trängd situation hade svensken föga kunskaper om, han brukade istället lösa sina problem med härdat stål från Wira bruk. Därför hade Guillaume mycket noga instruerat Karl i vad han skulle säga och hur han skulle uppföra sig. Det var en oväntad och tung börda som hade lagts på svenskens oprövade axlar.

Försiktigt red de fram till trängseln som rådde vid bron. Där fanns män, kvinnor och barn i alla åldrar som väntade på sin tur att få passera. Gemensamt för dem alla var att de tillhörde underklassen, många såg ut att vara undernärda och vissa var så ingrodda i smuts att deras hud var mer svart än skär. Med hjälp av hästarna banade Karl och Guillaume väg genom folkmassan och tog ingen notis om de okvädesord som kastades mot dem. När de nästan var framme vid vakthusen hamnade de bakom en oxkärra som var tungt lastad med stångjärn och stenkol och blev tvungna att dröja kvar. Medan de väntade iakttog Karl uppmärksamt soldaterna i deras arbete. De flesta som ville komma in vinkade de bara igenom men vissa fördes åt sidan för en grundligare inspektion. Oxkärren tillhörde dem som vinkades igenom och därefter kom en väderbiten korpral med knottigt ansikte och en stor svart mustasch fram och höll upp en hand.

"Namn och ärende?" snäste han och stirrade intensivt med sina mörka ögon på svensken.

”Öhm, alltså, vi vill komma in i staden, alltså in i Wien”, lyckades Karl stamma fram. Allt han lärt sig under förmiddagen var som bortblåst.

”Och vilka är vi?” frågade korpralen irriterad över det oklara svaret.

Karl vände sig mot Guillaume för att få hjälp. Den enda han fick var en förtroendegivande nick. Han tog ett djupt andetag, slöt ögonen för ett kort ögonblick och vände sig sedan åter mot korpralen.

”Hör här korpral, jag har haft en lång och mödosam resa och har varken lust eller ork att förklara mina göromål får en simpel knekt. Släpp in oss.”

”Jag bryr mig inte om du har lust eller ork, ge mig ditt namn och ditt ärende i staden eller så kan du vad mig anbelangar ruttna i Leopoldstadt tills våren kommer.”

Karl trevade. ”Jag har dokument som...”

”Jag bryr mig inte om dina dokument”, klippte korpralen av. ”Jag kan ändå inte läsa, säg mig istället vem du är. Detta är sista varningen jag ger. Ni håller ju upp hela kön.”

”Nåväl”, sade Karl. Nu gäller det tänkt han. ”Jag är slottsarkitekt Kämpe och min vän är byggherre Månsson. Vi är båda svenskar här på uppdrag av vår arbetsgivare. Kanske känner du honom, hans namn är Eugen av Savojen och han är mycket missnöjd med sitt leverne i Domenico Martinellis kråkbygge. Prinsen vill att vi ställer i ordning slottet innan han kommer tillbaka från kriget.”

Vid dem orden sträckte korpralen på sig och blev lika klarvaken som om någon kastat en hink vatten på honom. Om dessa två herrar var vänner till kejsarens militäre ställföreträdare gällde det att spela sina kort väl. Ett ödesdigert missförstånd kunde lätt leda till att han hastigt och mindre lustigt blev förflyttad till den habsburgska fronten. Det vore ett öde lika önskvärt som syfilis. Korpralen visste

inte riktigt vad han skulle säga och svetten började rinna. Samtidigt kom en annan soldat fram och tittade misstänksamt på Karl och Guillaume.

”Dessa två ser ut som trubbelmakare”, sade han. ”Skall vi ta in dem på djupare förhör?”

Korpralen stirrade förskräckt på sin kollega som om hans värsta mardröm höll på att besannas. Det var dags att sätta in nådastöten tänkte Karl.

”Tänker korpralen släppa in oss eller vill han att jag tar upp mitt otrevliga bemötande med prinsen när han kommer hit?”

Nu blev det fart på korpralen. Han viftade frenetiskt med armen att de andra soldaterna skulle kliva åt sidan och skrek åt några bönder att akta sig. Den misstänksamme kollegan tittade förvånat på honom som om han blivit tokig men när han möttes av korpralens ilskna blick beslöt han sig för att vara tyst.

”Välkommen till Wien”, sade korpralen när vägen var rensad och tog till och med av sig hatten för att visa sin uppriktighet.

”Gott.” Karl manade hästen framåt och Guillaume följde efter. De hade svårt att hålla sig för skratt när de red över den långa bron och genom porthuset i befästningsverket. Väl i innerstaden kunde de inte längre hålla sig utan började garva som berusade kajor.

”Jag trodde ett tag att det var kört men ack vad nervös korpralen blev när jag nämnde prinsens namn.”

”Jag sade ju att att det viktiga är bara vem du är och vem du känner”, sade Guillaume. ”Ju större lögn desto större chans att de tror på den. Makt är var folk tror att den är oavsett om det är sant eller falskt. Vem vid sina sinnens fulla bruk skulle säga att de var vän med prins Eugen om de inte var det? Vem skulle våga misstro en person som påstod sig vara det, inte en lågavlönad korpral i alla fall.”

Karl och Guillaume befann sig nu i hjärtat av det habsburgska riket. Solen bröt oväntat igenom molntäcket och det artade sig till att bli en vacker dag. Solstrålarna fick istapparna som hängde från hustaken att glittra i regnbågens alla färger. I en gränd höll några barn på med att tillverka en snögubbe och de skrattade högt när en äldre farbror tryckte fast en morot som blev skulpturens näsa. Den moroten skulle Karl inte haft något emot att äta. Han var så hungrig att han skulle kunna äta en tegelsten. Tills vidare fick han dock bita ihop och dra åt svångremmen, något som han hade stor erfarenhet av efter alla sina år i den svenska armén.

De fortsatte framåt genom det kaotiska folkmyllret som rädde efter huvudgatan som ledde mot stadens mest centrala delar. De passerade salustånd, källarkrogar, hantverksbodar och över allt fanns det främmande människor som trängdes och skrek på varandra. Att detta var en smältdegel av människor från Europas alla hörn hördes på språket de talade. Karl kunde höra tyska, polska, ungerska, tjeckiska, franska, flamländska, italienska och många andra underliga tungomål som lät som rotväliska i hans öron.

Under färden från Belz hade Guillaume tagit det på sig själv att civilisera svensken som han uttryckte det. Han hade varje gång de samspråkade först sagt vad han skulle säga på polska vilket Karl förstod, sedan hade han upprepat samma mening på franska. Till sina stora förvåning hade Karl upptäckt att han bara behövde upprepa de franska orden några få gånger för att de sedan skulle vara inristade i hans minne som runor på en sten. Fransmannen hade givetvis inte funnit den snabba inlärningstakten konstig då franskan, enligt honom, var det mest logiska språket i världen och således det enklaste att lära sig. Hur det var med den saken var Karl mindre säker på men han gladde sig över att han hade något att göra under

den annars trista färden. När de väl hade närmat sig Wien behärskade Karl så mycket att de helt hade övergivit polskans grova tungomål och bara samspråkade på sjungande franska. Läraren visade en viss stolthet över all den kunskap som han faktiskt lyckats kräma in i eleven på så kort tid.

Vid Stefansdomen svängde färdkamraterna in på en liten sidogata och red tills de kom fram till ett stort barockhus med flera portar. De stannade vid en bastant svartmålad ekdörr som hade en dörrklapp som formats som ett lejonhuvud. Guillaume hoppade av hästen och tog tag i ringen som hängde i lejonets gap och knackade på. Några tysta ögonblick förflöt och fransmannen hann visa upp ett osäkert leende innan fotsteg kunde höras.

”Indrivare och ockrare har ingenting här att hämta idag. Husets herre är inte hemma”, sade en mansröst från andra sidan dörren.

Guillaume visade en förvånad min. ”Hälsa er herre att markisen av Montauroux önskar tala med herr Grünwald.”

Mannen innanför dörren tycktes tveka men så hördes ljudet av klickande reglar och lås. Dörren gnisslade upp och i porten stod en ung ovårdad man. Han var blek, mager, orakad och hade mörka ringar runt ögonen. Ovan vid dagsljus kisade mannen omkring sig tills ögonen hade vant sig.

”Väl mött igen junker Grünwald, jag är tillbaka”, sade Guillaume med ett brett leende.

”Guillaume?” sade mannen frågande. ”Guillaume de Montauroux, är det verkligen du? Tacka gud för att du är här.”

Den unge mannen slog armarna runt fransmannen i en ömsint omfamning. Överraskad av detta plötsliga överfall blev Guillaume tvungen att vifta med armarna för att hålla balansen. Karl kunde inte låta bli att småle åt fransmannens oväntade predikament. Först

efter en betryggande klapp på ryggen släppte mannen taget och tog ett steg tillbaka.

”Min vän”, sade Guillaume och vände sig mot Karl. ”Låt mig presentera Charles de Champs. Charles de Champs möt Joachim Grünwald, son till Heinrich Grünwald.”

Joachim torkade tårarna som bildats i ögonvråerna och tog sedan Karls hand. Det var ett fast och hjärtligt handslag även om ynglingen höll fast litet för länge. Karl steg ner från hästen och ställde sig bredvid Guillaume.

”Men var är min gästfrihet?” frågade Joachim retoriskt och visade med armen mot porten. ”Var god och stig på.”

”Borde vi inte ta hand om hästarna först?” undrade Karl.

”Javisst”, svarade Joachim och skrattade nervöst över sin tankspriddhet. ”Det finns ett stall runt knuten...”

Guillaume avbröt ynglingen genom att sätta en hand på hans axel. ”Jag märker att du är tagen av vår oväntade ankomst. Gå in och be tjänarna sätta på tevattnet så kommer vi om en stund efter att vi stallat hästarna.”

Joachim såg ut att vilja säga något i protest men så ändrade han sig.

”Var är det?” frågade Guillaume.

”Vi tar det sedan”, svarade Joachim. ”Saker och ting har förändrats sedan du var här sist.”

KAPITEL 2

Det Grünwaldska köket befann sig i ett bedrövligt tillstånd. Överallt fanns det odiskade och smutsiga tallrikar, kastruller, koppar och glas. Golvet hade inte sopats rent på månader och i takhörnen växte sig spindelnäten tjocka. Mot den bortre väggen bredvid den öppna spisen stod en överfull trälåda med tomma vinflaskor och än fler var staplade vid sidan om. Joachim Grünwald hade fått igång en eld och rensade provisoriskt i bråten när Karl Kämpe och Guillaume de Montauroux klev in i rummet. Med skjortärmen svepte han bort torkade brödbitar och andra matrester som låg kvar på köksbordet och bjöd sina gäster att slå sig ner. Karl och Guillaume satte sig mitt emot varandra och lämnade stolen på kortsidan ledig åt sin värd.

”Var är alla tjänarna?” frågade fransmannen efter en stunds obekväm tystnad. Till en början låtsades värden inte höra frågan och under tystnad dukade han istället upp några nydiskade turkiska teglas. Sedan hämtade han kannan och hällde upp hett ångande te som doftade citrus.

”Sedan du besökte oss senast har det gått illa för min familj”, svarade Joachim som nu inte hade några sysslor att gömma sig bakom. ”Den ena affären efter den andra har gått i stöpet. Ett av våra handelsskepp sjönk under en våldsam storm i Nordsjön. Vi förlorade

senare ett viktigt handelskontrakt till en konkurrent och ungefär samtidigt brann vårt varulager i Gdansk upp under mystiska omständigheter. Alla dessa bakslag tärde hårt på familjens ekonomi och till slut var vi tvungna att låta tjänarna gå. Min far sade att vi hade förbannats av den onde själv.”

”Var är han, din far alltså? Jag skulle gärna vilja tala med honom i ett viktigt ärende”, frågade Guillaume och sprättade ner en brödsnula på golvet som värden missat.

”Med vår sviktande ekonomi försämrade också fars hälsa”, svarade Joachim. Han darrade med underläppen som om det han skulle säga egentligen var för hemskt för att klädas i ord. ”Han dog sotdöden förra vintern och sedan den dagen har jag fått klara mig själv.”

Joachim slog handflatorna för ansiktet så att hans gäster inte skulle se honom gråta. Faderns bortgång tycktes ha varit en traumatisk händelse i ynglingens liv. Karl visste inte riktigt vad han skulle göra så han smakade på teet. En varm känsla spred sig genom hans kropp och han önskade att det fanns något att äta. Guillaume klapade åter sin olycklige vän tröstande på axeln.

”Din fars bortgång smärtar mig, han var en god vän. Jag skall be för hans själ ikväll.” Fransmannen tog fram en näsduk och räckte över den till den unge mannen. Joachim torkade tårarna från kinderna och snöt sig i näsduken. Han prövade att le för att lätta på den tryckta stämningen.

”Du nämnde något om ett ärende?” stammade han fram i ett försök att byta ämne. Guillaume funderade en kort stund över vad han skulle säga men till slut beslöt han sig för att inte ljuga.

”Om sanningen skall fram var det min förhoppning att din far skulle kunna ge mig ett lån. Jag hade hoppats på att kunna visa min

nordiske vän några av Wiens bästa ölkällare och avlägga ett besök på Teufelhof."

"Teufelhof?" frågade Karl överraskad. Vad var detta för påhitt? Guillaume hade inte tidigare nämnt något om ett besök på ett etablissemang med ett sådant illavarslande namn.

"Det var meningen att det skulle vara en överraskning, det är därför som jag har insisterat på att vi skulle resa till Wien", sade fransmannen med ett spefullt leende. "Tänk dig ett hus där allt är möjligt. Där män och kvinnor kan gör vad de vill och njuta av vad som faller dem in. Med andra ord ens innersta önskningar. Det är Teufelhof."

"Det låter som en vanlig bordell i mina öron", svarade Karl och gav fransmannen en sträng blick.

"Nej, nej, nej min vän. Du kunde inte ha mer fel. Det är mer en hemlig klubb där de rika och mäktiga kan träffas utan att bry sig om de sociala konventionerna. Efter ett besök kommer du att förstå vad jag menar. Lita på mig i den här frågan så kommer du inte att bli besviken, jag lovar."

"Det låter i alla fall som ett dyrt nöje och vi har inga pengar, och som det ser ut har vi intet heller här att hämta."

"Jag vet ett sätt som vi kan tjäna stora pengar på redan ikväll", bröt Joachim in.

De båda gästerna tittade förvånat på ynglingen som tog sig en stärkande klunk te för att bygga upp nyfikenheten.

"I Leopoldstadt finns en man vid namn Jochen Zabka som några gånger i veckan anordnar kamper."

"Kamper, vad då för kamper?", frågade Guillaume.

"Knytnävskamper där två män hoppar ner i en grop men bara en kliver ut. Jag tänkte att din storvuxne vän skulle kunna vara intresserad av att pröva lyckan." Joachim gav Karl ett uppmuntrande

leende. "Om han bara är hälften så stark som han ser ut att vara så är himlen höjden för hur mycket pengar vi kan tjäna."

"Vad är det du säger, din snorvalp?" dundrade Karl. Vredgat reste han sig upp från stolen och tornade hotfullt ovanför Joachim som inte hade räknat med en sådan kraftfull reaktion. Skrämd böjde han sig bakåt för att komma undan. Det ville sig inte bättra än att stolen föll och han hamnade på golvet kvidande som en hjälplös kattunge.

"Jag menade inget illa", snubblade orden ur ynglingen som höll upp händerna till skydd. "Jag menade bara att situationen är desperat och vill vi undvika svält inom en snar framtid är det detta eller att ta värvning som gäller."

"Sitt ner och uppför dig, Charles", fräste Guillaume. "Tänk på att Joachim är vår värd och vi skall vara tacksamma för att han har bjudit in oss i sitt hem.

Karl blängde ilsket på fransmannen som inte vek undan blicken. Moloken satte han sig ner samtidigt som Guillaume hjälpe Joachim upp på stolen igen. Karl upptäckte att han i sin vrede hade råkat stöta till teglasen som fallit och spruckit. Teet hade bildat en liten pöl på bordet som rann mot kanten och började droppa ner på golvet.

"Satan också."

"Jag för min del tycker att det låter som ett intressant idé", sade Guillaume och log förtroendegivande mot ynglingen. "Berätta mer så att vi kan ta ett överlagt beslut i frågan innan vi avfärdar den helt. Och du Charles håller dig lugn. Joachim, du får ursäkta min lättretlige vän. Han låter sig ibland styras av känslorna innan han tänker sig för. Vi må förlåta honom hans koleriska temperament."

"Det är ingenting att förlåta", sade Joachim och gav Karl en nervös blick. "Jag skulle inte ha tagit saker och ting för givet men det jag

sade tidigare är sant. Jochen Zabka arrangerar några kvällar i veckan kamper, ibland med djur som hundar och råttor men mest mellan människor. Oftast är kämparna lokala bråkstakar och slagskämpar med färgstarka namn som Heinz Hagelstorm, Svarte Sepp och Döden-från-Baden. De är inte ofarliga men samtidigt inte de slugaste om ni förstår vad jag menar. Reglerna är enkla, det finns inga. Den som först slår sin motståndare medvetslös eller får denne att ge upp vinner.”

”Det är just min tur”, muttrade Karl som insåg vart det hela lutade.

”Hur mycket tror du att vi kan tjäna?” frågade Guillaume.

”Alla kämpar har en bestämd premie med en bonus om denne vinner. Men de stora pengarna kan vi vinna vid vadslagningen som försiggår i lokalen. Jag äger fortfarande några antikviteter som vi kan sälja så att vi får ett litet startkapital.”

”Det låter som en plan, vad säger du Charles? Du tar av dig skjortan, spänner musklerna och slår en stortrutad fåne på käften som med all sannolikhet förtjänar det. Sedan går vi alla hem som rika män.”

Karl ville egentligen inte ställa upp men när magen skriker så kommer en lätt på andra tankar. När allt kom omkring hade Karl aldrig mött sin överman i en envig med eller utan vapen. Han hade deltagit i dödligare lekar tidigare och om det Joachim påstod var sant skulle det blir en kort match.

”Okej”, sade han efter en stunds tvekan. ”Men på ett villkor. Vi äter först.”

Ett jubel bröt ut i rummet.

KAPITEL 3

Den fallfärdiga lagerlokalen var lika packad med människor som det fanns afrikanska slavar på en Guineafarare. Hundratals wienare hade samlats i den gudsförgättna byggnaden för att skåda ett av historiens äldsta skådespel. Det var ett drama som utspelade sig i en cirkelrund grop som sträckte sig inte mer än tio långa kliv från sida till sida. Närmast gropen trängdes folkmassan och kampen var hård om de bästa platserna. Där knuffades fajansarbetare, bettlare, mältare, borstbindare med gelbgjutare, skökor, hovslagare och invaliderade militärer. Till och med en präst hade förvirrat sig in i lokalen och desperat försökte han hitta en väg ut från trängseln och odören. Då renlighet och hygien var okända begrepp för stora delar av åskådarna stank lokalen något fruktansvärt. Där blandades lukten av svett, träck, blod och urin med varandra och gjorde luften tung att andas. Det var som att vara inspärrad i ett illaluktande uthus brottandes med en flock svettiga schimpanser. Några tappra skrubbgossar hade trotsat farorna och tagit sig ner i gropen och febrilt försökte de skrubba bort blodet från den senaste kampen innan det hann levra.

Den församlade aristokratin och de rika köpmännen hade det bättre förspänt där de stod på en egen våning ovanför pöbelns träng-

sel och hade god översikt över det kommande spektaklet. Många var pudrade och alla var klädda i fina dräkter av siden, sammet och satin. De försökte dölja den kväljande stanken genom att dränka in sina näsdukar i myskdoftande essenser som komponerats ihop av några av Europas främsta parfymörer. De flesta av dem hade kommit för den beryktade vadslagningen där en mindre förmögenhet under en kväll kunde byta ägare både två och tre gånger. Vissa av dem skulle bli rikare, andra skulle bli fattigare. Så var spelets regler.

Sakta närmade sig temperaturen åter kokpunkten i lagerlokalen. Folkmassan började skrika, hoppa och klappa händer. Först var det enstaka individer men allt eftersom andra föll in i det taktfasta skanderandet började taket skälva och oljudet ekade vidare långt bort genom fattigkvarteren. En kraftig man med svart vildvuxet skägg och vårtor under det vänstra ögat hoppade ner i gropen och kavlade upp skjortärmarna. Runt midjan hade han ett brett rött sidenband fastknutet och runt fingrarna glänste flera ringar av guld. Det var kvällens domare som tillika presenterade de olika kämparna. Domaren ställde sig i mitten av gropen och höjde armarna till tystnad. Sakta avtog de högljudda skriken och istället fylldes lokalen med ett förväntansfullt sorl.

”I kvällens tredje kamp har vi något alldeles extra att erbjuda”, dundrade domaren med sin bombastiska röst samtidigt som en okänd man hoppade ner i gropen.

Ett sus for genom publiken när den okände krängde av sig sin vita linneskjorta och gav den till en vän. Med bar överkropp kunde alla se den bleka nordiska huden, den blonda kalufsen och den renrakade hakan. Torson var atletisk, axlarna breda, midjan smal och armarna såg ut som två skarpladdade sjutumskanoner. Otaliga ärr och tydliga tecken på brännskador vanprydde den annars välbyggda

kroppen. Att detta var en farlig man med ett våldsamt förflutet blev alla snabbt ense om.

”Långt har han färdas för att mäta sina krafter med kontinentens främsta”, fortsatte domaren och pekade på den blonde mannen med ett guldglänsande finger. ”Låt mig stolt få presentera hammaren från norden, Charles de Champs.”

Bifall och burop haglade över Karl Kämpe som höjde armarna i ett tidigt segertecken. Han drog in extra mycket luft i lungorna vilket fick bröstkorgen att te sig ännu större. ”Tusen djävlar”, muttrade han till sig själv och undrade hur han hamnat i detta helvete. För att detta var helvetet det var han övertygad om. Utan att han hade märkt det hade han blivit dräpt och hamnat i ett av infernos svavelosande pinorum. Allt som fattades var Hin Håle själv och hans glödande treudd.

Karl backade några steg så att han kom med ryggen mot gropens vägg medan han inväntade sin motståndare. Guillaume de Montauroux ruskade till svensken och skrek.

”Vakna från ditt dagdrömmeri din drummel.” Karl vände sig om och möttes av en örfil och ett franskt flin. ”Så använd det då.”

Svensken flinade åt den lilla återblicken och undrade hur länge Guillaume hade inväntat detta tillfälle för att få återgälda denna tjänst från fransmannens duell i Belz. Innan han hann säga något uppstod ett tumult bland publiken.

En korridor öppnade sig i folkhavet och en gargantuansk jätte till människa plöjde sig framåt och de som inte omedelbart flyttade på sig trycktes brutalt ur vägen. När publiken förstod vem det var som hammaren från norden skulle möta började de i takt skandera.

”Den store, den store, den store.”

Mannen som var på väg mot gropen var så lång att han var tvun-

gen att huka sig var gång han passerade en takbjälke. Han var så bred att den redan trånga lagerlokalen tycktes krympa i hans närvaro till en klaustrofobisk fängelsehåla. Karl svalde tungt och undrade hur han skulle kunna besegra detta odjur. Han var själv större än de flesta men denne man fick honom att känna sig liten som en dvärg.

”Vi behöver i alla fall inte undra varför han kallas den store”, konstaterade Guillaume torrt och gav Karl en uppmuntrande klapp på axeln. ”Jag hoppas att Joachim får ett riktigt bra odds på dig för att besegra den jätten.”

När odjuret kom fram till gropkanten gjorde han något oväntat. Han stannade, vred på kroppen och slog ut med armarna så att en betydligt mindre man kunde hoppa ner i gropen. Först förstod Karl ingenting men sedan förstod han att jätten bara hade eskorterat hans motståndare genom folkmassan. Den riktiga antagonisten hade gått bakom den jättelike mannen och stod nu i gropen.

Karl drog en lättnandets suck. För en stund hade han trott att han skulle vara David som kämpade mot jätten Goljat. Nu visade det sig vara tvärt om. Han var jätten och motståndaren som var betydligt mindre än Karl var David. Svensken kunde faktiskt inte låta bli att småla. Det här skulle bli en enklare kamp än han först förmodat.

Karls motståndare såg inte mycket ut för världen. Han var visserligen vältränad men han vägde minst 30 skålpund mindre än svensken. Hans huvud var kalt och han bar stolt en svart väloljad mustasch. Han såg ut som en barberare som av någon oförklarlig anledning drabbats av storhetsvansinne.

”Han behöver ingen större introduktion i denna ärorika stad”, brölade domaren samtidigt som Karls motståndare började hoppa upp och ner och slå olika slagkombinationer i luften. ”De säger att

hans far var en järv och hans mor var en hondjävul. Han har lägrat över tusen oskulder under sitt liv och besekrat ett lejon med bara händerna. Sextiotre gånger har han klivit ner i denna grop och sextiotre gånger har han stått som segrare. Han är tysken bland tyskar, han är huggormen från Koblenz, han är Horst den store.”

Ett öronbedövande jubel bröt ut i lokalen. Vadförmedlarna skrek ut olika odds och tog emot vaden stora som små. De flesta verkade satsa sina surt förvärvade penningar på Horst.

”Han är populär, den råtten”, sade Karl.

”Låt dig inte luras av hans storlek”, svarade Guillaume. ”Det är inte storleken på hunden som avgör en strid, det är hur mycket djävlar anamma som hunden har i kroppen.”

Kaoset fortsatte en stund innan domaren kallade till sig de två kämparna. Karl låtsades göra ett utfall för att skrämma sin motståndare men Horst vek inte undan utan stirrade bara tillbaka med sina iskalla bruna ögon. Domaren tittade på de två kämparna, höjde sin ena arm och sänkte den hastigt. Kampen var igång.

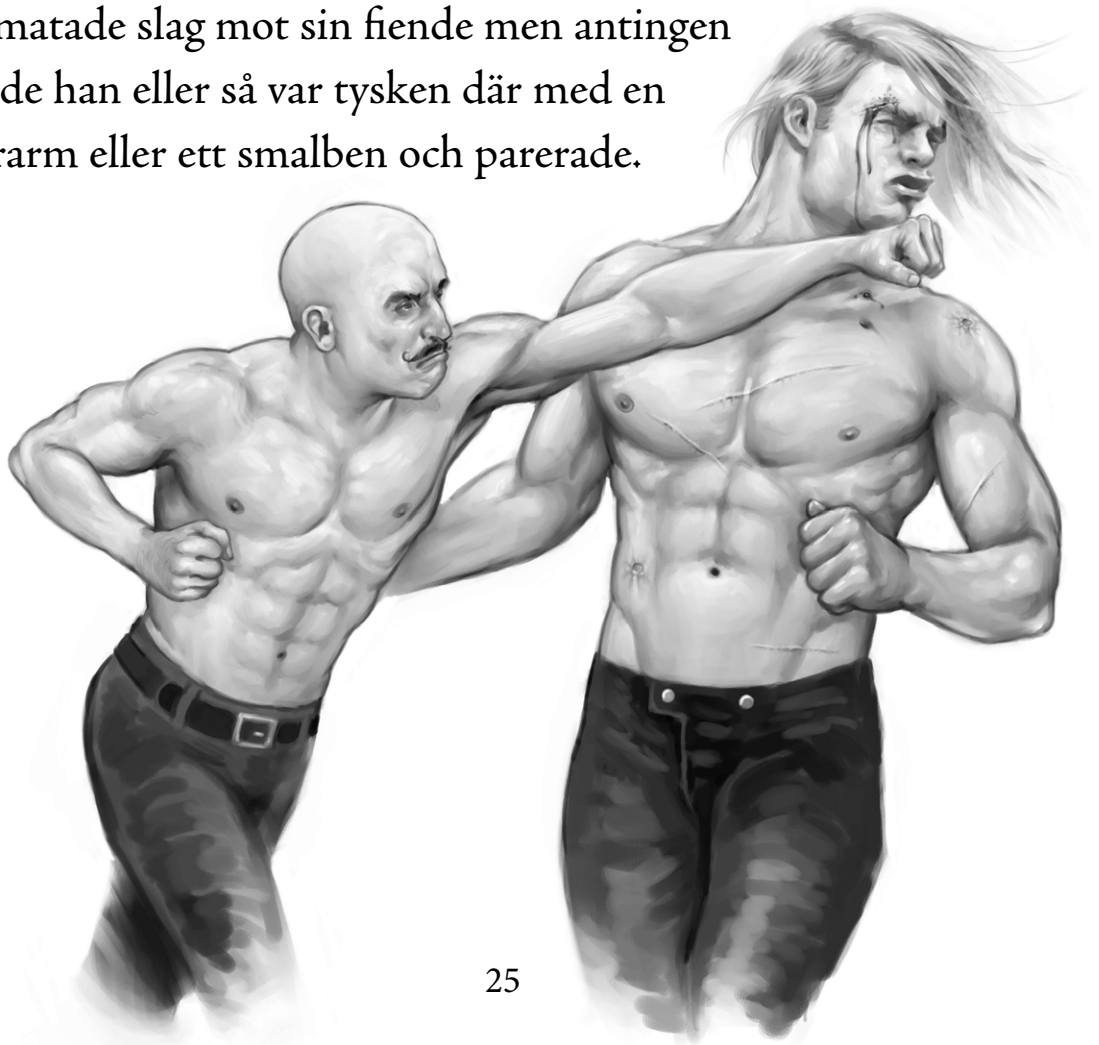
Karl och Horst började cirkulera runt varandra. Svensken såg ingen anledning till att dra ut på lidandet och kastade sig framåt med utsträckta armar för att greppa Horst om nacken. Men tysken dansade kvickt undan och Karl greppade bara efter tomma luften. För ett ögonblick skämdes svensken för att han hade trott att det skulle bli så enkelt men han hade lärt sig sin läxa. Han log åt sin naivitet och höjde ett varningens finger som för att säga att nu var det färdiglekt. Horst tycktes inte vara imponerad.

Ytterligare en gång kastade sig Karl framåt och återigen rörde sig Horst blixtnabbt åt sidan men denna gång riktade han även en spark mot svenskens mellangärde. Karl vek sig dubbel av smärtan. Tysken höjde armarna och spelade med publiken.

Karl fick några livsviktiga ögonblick på sig att hämta andan. Han tog sig åt sidan där sparken träffat och var glad över att den inte hade knäckt några revben. Han insåg att han grovt hade underskattat sin motståndare. Han skulle inte göra om det misstaget.

Sakta började Karl röra sig framåt. Horst höjde nävarna. Svensken provade svinga en råsop men missade. Istället fick han smaka på en stenhård knytnäve som träffade just nedanför vänsterörat. Han snubblade bakåt och Horst följde upp med en tryckare i magtrakten och ytterligare ett slag som spräckte Karls högra ögonbryn. Blodet började pumpa ner för svenskens kind och han kunde inte göra något annat än att kasta sig undan. Tysken gjorde inga ansträngningar för att förfölja honom.

Karl torkade bort blodet från kinden. När han såg den röda handen förstod han att han var illa ute men han hade inga tankar på att ge upp. Modigt höjde han armarna och gick ursinnigt till attack. Han matade slag mot sin fiende men antingen missade han eller så var tysken där med en underarm eller ett smalben och parerade.

Horst rörde sig som en oljad blixtn och fick in några halvträffar innan han sänkte svensken med en rak höger som knäckte näsbenet.

Karl dråsade i golvet och spottade blod. Han kunde inte vinna denna kamp med att utväxla slag med sin motståndare. Tysken var för snabb och för skicklig för att låta sig träffas. Skulle han ha en chans måste han komma in på livet där hans styrka och tyngd kunde fälla avgörandet. Mödosamt reste han sig upp och torkade bort blodet från ansiktet med armen.

”Döda den djäveln”, ropade någon i publiken men om det var riktat till Karl eller Horst var omöjligt att avgöra.

Med förnyad styrka gick han till anfall. Horst vek sin vana trogen undan och kontraattackerade. Karl träffades av två hårda slag i magtrakten innan tysken fällde honom med en spark i knävecket. Karl fick kämpa för att åter komma upp på fötter. Han visste inte vad han skulle göra. Vad han än provade så blev han bestraffad. Horst såg svenskens beskaffenhet och kom framåt för avgöra kampen. Han slog några snabba slag och träffade svensken rakt över hakan som föll bakåt och slog tungt ner i golvet.

Karl såg stjärnor dansa framför ögonen. Någonstans hörde han Guillaumes röst.

”Ligg ner, ligg ner för Guds skull Charles, annars slår han ihjäl dig.”

Horst dansande runt i ringen som om kampen var över. Han kunde knappt tro sina ögon när svensken åter reste sig upp. Hur mycket stryk kunde en människa egentligen tåla? Karl log för han var inte besegrad än, han utmanade tysken att försöka slå ut honom. Horst dansade runt och plötsligt hoppade han upp och greppade tag om Karls nacke med båda händerna. Med sin tyngd tvingade han ner svenskens överkropp och knäade honom flera gånger i

mellangärdet innan han åter sänkte svensken, denna gång med en högerkrok.

Karl låg utslagen på rygg. Horst satte sig snabbt på den försvarslösa svensken bröst och höjde näven för att en gång för alla avsluta denna ojämna kamp. Tiden tycktes saktas ner när näven sänktes mot svenskens haka men till allas förvåning nådde den aldrig fram. Karl hade greppat tag i handleden som verkade ha fastnat i ett skruvstäd. Horst försökte slå med andra näven men träffades själv av en hård stöt utdelad av svenskens fria hand. Kraften fick honom att falla av svensken som kvickt kastade sig över honom. Karl kom upp på tyskens rygg och kopplade ett grepp om halsen och klämde åt för allt vad han var värd runt strupen.

Horst insåg omedelbart vad som hade inträffat hur otroligt det än lät i hans huvud. Det var bara en tidsfråga innan han skulle förlora medvetandet och vara besegrad. Han som gått obesegrad ur sextiotre tidigare kamper. Desperat klappade han på svenskens axel med handflatan för att visa att han gav upp. Förblindad av vrede vrålade Karl och med sina sista krafter försökte han slita huvudet av motståndaren. En otäckt knäckande ljud ekade genom lokalen och så var allt över. Karl kastade Horst livlösa kropp ifrån sig och på ostadiga ben reste han sig upp.

Domaren ilade fram för att konstaterade att tysken verkligen var utslagen, det räckte med en blick för att fastslå att han var död. Sedan gick han fram till svensken och höjde hans näve i luften.

Guillaume hoppade ner i gropan och greppade tag i svensken innan han föll ihop av utmattning. "Du hade inte behövt dräpa honom", sade han irriterat. "Märkte du inte att han gav upp?"

"Den som retar björnen får ibland smaka på klorna", svarade svensken innan allt blev mörkt.

KAPITEL 4

Guillaume de Montauroux satt bredvid Karl Kämpes säng och fuktade ytterligare en handduk i tvättfatet med kallt vatten. I två dagar hade svensken varit febersjuk och nerbäddad, för det mesta helt okontaktbar. Han hade sovit en orolig sömn men ibland hade han vaknat och yrat i några minuter innan krafterna tog slut och han åter somnade om. Fransmannen hade tålmodigt matat den sjuke med soppa och försökt sänka hans feber med svalkande handdukar. Den enda tröst han fann den tredje dagen var att de värsta svullnaderna efter kampen med Horst den store hade börjat försvinna. Det spruckna ögonbrynet tycktes också läka ihop bra men värre var det med näsan. Näsbenet var visserligen på plats men var gång svensken andades hördes ett visslande missljud som vittnade om att allting inte stod riktigt rätt till. Joachim hade lånat Guillaume en bok och han roades sig med att läsa högt för den opasslige från Jean de La Fontaines fabler.

Efter att ha baddat svenskens panna för femtioelfte gången reste sig Guillaume och sträckte på ryggen. Han var stel och trött efter sin långa vaka och beslöt att även han behövde en tupplur. Han gick in i ett angränsande rum och lade sig ner på soffan och drog en filt över sig. Han funderade över om det hade varit rätt att låta Karl

kämpa för deras uppehälle nu när han visste priset. Kunde det inte ha funnits något annat sätt för dem att få tag i pekunjära medel? Han kom fram till att gjort var gjort och det var bara att hoppas på att svenskens feber skulle gå ner och att han skulle återfå aptiten. Karl började bli farligt mager i fransmannens ögon och det oroade honom. Det enda roliga i kråksången var att de nu hade ett stadigt kapital. Förutom Karls intjänade summa hade även Joachim gjort en hyfsad vinst vid vadslagningen. Ynglingen hade kunnat betala bort en del av sina skulder och inhandlat både ved och mat så att det inte skulle gå någon nöd på dem de närmsta veckorna. Med många frågor snurrande i sitt huvud somnade Guillaume och drömde om en lyckligare tid.

Många timmar senare slog fransmannen upp sina ögon. Han gnuggade sömnen ur ansiktet och såg genom fönstret att det hade börjat ljusna. Han reste sig upp och kom fram till att det var dags för litet frukost. Först skulle han bara titta till den sjuke och sedan skulle han bege sig ner till köket. Till stor förvåning fann han att Karls säng var tom. Någon större oro hann han inte känna för allt han behövde göra var att vrida på huvudet för att finna svensken. Karl satt vid fönstret inlindad i sin filt och stirrade ut på gatan nedanför som hade börjat få liv.

”Charles, du är vaken. Det gör mig glad att åter se dig på fötter. Jag och Joachim har varit oroliga och var kväll har vi haft dig i våra böner till vår herre”, sade Guillaume och satte sig på stolen bredvid Karl.

Svensken rörde inte en min utan tycktes vara långt borta någon annanstans, djupt försjunken i mörka tankar om livets förgänglighet. Fransmannen blev konfunderad. Han kände till att konstnärssjälar kunde drabbas av svärmod och att soldater som kom tillbaka från

krigen kunde hemsökas av ångest och stress. Han blev därför osäker på hur han skulle agera men lade ändå en värmande hand på Karls arm.

”Charles, titta på mig”, sade han och gned betryggande armen.

Sakta vred Karl på huvudet och tittade på Guillaume med tomma ögon. Sedan vred han huvudet tillbaka och tittade åter missmodigt ut genom fönstret.

”Jag tror att vad vi behöver är en stadig frukost”, sade Guillaume och log osäkert. ”Vänta här så går jag och hämtar något åt oss att äta.”

Karl rörde inte en min.

En stund senare återvände Guillaume med en fullpackad bricka. Där fanns kokta ägg och skinka, nybakat ljust bröd och ost, en halv kyckling och något som liknande blodpudding. Där fanns även en tekanna, två koppar med svagdricka samt ett par stadiga supar. Fransmannen dukade ivrigt upp maten och drycken på bordet och började berätta om sina planer.

”Nu när du är på bättringsväg så tänkte jag att vi om några dagar kunde ta oss en rundtur runt Wien. Jag kan guida och visa dig sevärdheterna och monumenten. Vi bör också ta en titt på några av slotten och de många slottsparkerna. Vi har även många kaffehus och salonger att besöka. Där kan vi knyta de rätta kontakterna och höra de senaste nyheterna. Kanske kan vi få veta hur det går för den svenske kungen i Turkiet. Jag vet inte hur det är med dig men jag längtar efter att få konversera med några intellektuella jämlingar. Inte för att du inte är ett gott sällskap men efter att ha tittat på din fula nuna i veckor längtar jag efter nya ansikten att diskutera med. Vad tycker du om den planen?”

Karl tycktes inte lyssna på vad Guillaume hade att säga och fru-

kosten som dukats fram brydde han sig inte om. Han var tyst och fortsatte bara att stirra ut genom fönstret. Fransmannen skar upp några brödskivor medan han väntade på svar. När han inte fick något lade han ost och skinka på en av skivorna och räckte fram mackan.

”Här, ät något”, sade han.

Karl reagerade inte på erbjudandet. Besviken lade Guillaume ner mackan men han beslöt att försöka igen.

”Kanske är det för grovt att börja med bröd? Här pröva ett ägg, det är nog mer lättsmält.” Fransmannen räckte fram ett ägg. När han åter möttes med stumhet petade han på svensken för att väcka honom från hans tankar. Det visade sig att han väckte björnen som sov. Förargat slog Karl bort ägget.

”Jag vill inte ha någon mat”, svor han på svenska och fylld av uppblådd vrede välte han omkull bordet med allt ätbart som for i golvet med ett brak. ”Lämna mig i fred eller så skall du få smaka på fan.”

Guillaume reste sig förskräckt och backade undan, rädd för att svensken skulle försöka ge honom en hurring. Karl gjorde dock inga ansträngningar på att resa sig utan återgick bara till att titta ut genom fönstret. Apatin gjorde fransmannen förbannad.

”Detta här var just snyggt”, sade han och irriterat lämnade han rummet och slog igen dörren efter sig.

Ytterligare tre dagar förflöt med att Karl antingen sov i sängen eller satt vid fönstret och tittade ut. Guillaume hade lyckats få honom att dricka några glas vin och trugat i honom litet gröt. Fransmannen var innerligt leds på att försöka mata svensken och önskade att han visste hur han skulle hjälpa sin vän. Det enda som han kunde trösta sig med var att missljudet från Karls näsa hade försvunnit. Återigen förde han grötsleven mot svensken läppar men han vägrade åter äta. Missmodigt slängde han ifrån sig sleven.

"Nu räcker det, jag ger upp", fräste han och gick med raska steg ut ur rummet. Han återkom en stund senare med en hink vatten. "Skyll dig själv", sade han och hällde hinkens innehåll över svensken.

"Oooooargh." Karl vrålade av chocken över att få det det kalla vattnet hällt över sig. Vredgat reste han sig upp och kastade av sig den plaskvåta filten. "Du din sate."

Karl kastade sig framåt för att strypa den betydligt mindre fransmannen. Guillaume var dock redo för en sådan motreaktion och hoppade kvickt ut ur rummet och slog igen dörren bakom sig. Därefter satte han ryggen mot dörren och spjärnade emot med alla krafter han hade. En kraftig duns hördes när Karl försökte tackla upp dörren med axeln. Dörren knakade och skälvde men den höll. Ursinnigt började svensken att dunka på dörren.

"Öppna dörren Guillaume", skrek han. "När jag får tag i dig skall jag nacka dig som en kyckling."

"Inte förrän du lugnat ner dig", svarade Guillaume och skrattade. Förvånat kom Joachim uppför trappan och undrade vad som stod på. När han såg Guillaume skrattande hålla för dörren för glatta livet blev han än mer konfunderad.

"Du behöver inte se så orolig ut", sade fransmannen. "Allt är bra nu. Allt är som det skall vara."

KAPITEL 5

Det var en vacker vinterkväll i den habsburgska huvudstaden. Månen var full och en efter en tändes stjärnorna över den annars becksvarta natthimlen. Två män spatserade efter de snirklande gatorna men de väckte liten till ingen uppmärksamhet bland de flanörer och natt-
rumlare som var ute och gjorde staden osäker. Ibland vek de av för att ta en genväg genom en trång gränd eller för att undvika större folksamlingar. De två delade på en flaska rödvin som de bollade mellan varandra mellan klunkarna. När flaskan var urdrucken slängde den mindre av dem den på en uppskottad snöhög där den skönk ner och försvann.

”Teufelhof ligger bakom nästa kvarter så vi är snart framme”, sade Guillaume de Montauroux uppmuntrande och pekade med hela handen.

”Jag är inte riktigt säker på det här”, svarade Karl Kämpe och greppade kaveln på sin värja och önskade att han även hade tagit med sig flintlåspistolerna. ”Vad kan det här stället erbjuda oss som vi inte kan hitta på närmsta värdshus för en betydligt billigare penning?”

”Sluta nu att oroa dig. Efter att du har gjort ett besök på Teufelhof kommer du aldrig mer att vilja besöka ett billigt värdshus. I

framtiden kommer du att förbanna dagen då du lämnade Wien och alltid önska att komma tillbaka. Det lovar jag dig.”

”Men jag kan inte förstå hur vi fick tillträde till detta... nöjespalats. Sade du inte att detta var en hemlig klubb för Wiens mäktiga och rika?”

”Det är det min vän men det finns en regel som du bör lära dig som är lika sann här som på alla andra ställen på vår jord.”

”Vilket är?”

”Penningar öppnar alla dörrar utom himmelens.”

”Men de öppnar också dörrar till helvetet. Jag gillar inte namnet Teufelhof, det låter olycksbådande i mina öron. Vem döper ett nöjespalats till djävulens gård om jag får fråga?”

”Någon med mer sinne för humor än avdankade svenska soldater”, sade Guillaume i en ton som sade att diskussion var över. Han svarades med en grimas.

De vek runt ett hörn och såg framför sig ett stort fallfärdigt kråkslott till hus i flera våningar med förbommade fönster. Ljus strålade ut genom små glipor mellan plankorna som avslöjade att byggnaden inte var helt övergiven. Två lyktor hängde på var sin sida om ingången och lyste upp den rötskadade men bastanta dörren. I takhörnen skymtade groteska bevingade figurer som fungerade som vattenkastare. En hög stenmur omgärdade huset i vars mitt det fanns en rostskadad dubbelgrind. Vid grinden stod två välväxta karlar på vakt. De var prydligt klädda och bar teatermasker, den ena var glad för komedi och den andra var ledsen för tragedi.

”Du behagar skämta med mig”, sade Karl. ”Det där huset ser ut som en förvuxen fattigstuga som övergivits på grund av rasrisken.”

”Låt inte fasaden avskräcka dig. Det är insidan som är det viktiga. Något som även gäller för dig personligen min vän. Jag tror att

huset ser ut som det gör för att inte locka till sig ovälkomna gäster. Kom nu så går vi in, jag vill komma bort från kylan.”

De gick fram till dubbelgrinden, fransmannen först med rappa steg och svensken efter med mer tveksamma.

”God kväll mina herrar, kan vi hjälpa er?” frågade mannen i den glada teatermasken.

”Det kan ni säkert göra. Jag och min vän här önskar göra ett besök på ert fina etablissemang”, sade Guillaume och drog till sig Karl.

”Kan vi få kvällens lösenord?” Denna gång var det ledsna masken som rösten kom ifrån.

”Fellatio”, svarade fransmannen och log som en sol. Karl tittade misstänksamt på sin vän som om han blivit tokig. Att skämta med dessa herrar skulle inte leda till något gott. Han gjorde sig beredd på en svavelosande replik men den glada masken sade bara, ”Tackar”, utan någon synlig reaktion och öppnade grinden. ”Var god och stig på mina herrar.”

Guillaume och Karl bockade och klev in på den lilla grusgången som ledde fram till huset.

”Du måste berätta för mig hur du kände till lösenordet? Jag trodde att vi var körda och vem kom på ett sådant... hmmm... besynnerligt lösenord”, frågade Karl.

Fransmannen skrattade åt det sätt svensken formulerade den sista frågan. ”Det är min hemlighet hur jag kom över lösenordet men som ledtråd kan jag väl säga att jag inte bara har suttit och vakat över dig den senaste veckan. Vet man bara var man skall söka kan man få reda på det mesta. Angående vem som kom på det besynnerliga lösenordet som du uttryckte det, vem vet? Kanske var det någon som ville driva gäck med oss alla? Kanske valdes ordet på måfå från en bok? Jag tyckte det var rätt lustigt.”

"Lustigt är inte ordet jag skulle använda mig av." Karl spottade på marken som om själva ordet fick honom att känna sig smutsig.

De kom fram till ytterdörren och fransmannen upptäckte att ett ord på tyska grovt hade ristats in i den. "Vad mystiskt. Det här ordet fanns inte här senast jag besökte inrättningen. Totentanz, vad betyder det?"

"Dödsdansen", svarade svensken.

"Dödsdansen", sade Guillaume och sög på ordet. "Vad kan det betyda mån tro?"

"Om du har besökt många kyrkor bör du känna till det begreppet", sade Karl och log för att han visste något som fransmannen med sina hemligheter inte kände till. "Det finns otaliga gudshus runt om i Europa som har dödsdansen som tema målad på någon av väggarna. Motivet är nästan alltid döden, representerad av ett skelett, som dansar med påvar, kungar, barn och vanliga bönder. Du har säkert sett några av dessa utan att veta vad det representerar."

"Och vad representerar det?"

"Det är en påminnelse om att människan är en bräcklig varelse. Det spelar ingen roll om du är rik eller fattig för när döden kommer för att hämta oss är vi alla lika."

"Du menar att döden förenar oss alla? Det är alltså en metafor för jämlikhet med andra ord."

"Så skulle man nog kunna säga även om det inte riktigt är hela sanningen."

"Vi får prata mer om detta senare", sade Guillaume och knackade på dörren. Snabbt öppnades en lucka och en man med vattniga ögon och buskiga ögonbryn tittade ut.

"Lösenord."

"Fellatio", upprepade fransmannen men samma spjuveraktiga

leende som tidigare. Luckan stängdes lika snabbt som den öppnats och följdes av ljudet av en regel som drogs åt sidan. Karl och Guillaume klev in i värmen.

Mannen som öppnade dörren var en kort bastant herre. Med ena armen välkomnade han in gästerna och stängde sedan dörren innan värmen hann smita ut. Karl kände den omisskännliga lukten av tobak och önskade omedelbart att fylla upp sin egna pipa. Det fick emellertid vänta något ögonblick eftersom det fanns så mycket att se. Efter väggarna hängde röda och purpurfärgade draperier, vissa var rena prydnader medan andra dolde alkover där människor roade sig. Från taket hängde otaliga krukväxter och allt det gröna gav rummet ett exotiskt intryck, nästan som att vara i ett orangerie. Spegelarna var många och otaliga kandelabrar stod i närheten så att ljuset kunde ge dubbel effekt.

Överallt var det människor i rörelse. Adelsmän och fina damer, vissa bar halvmasker medan andra var pudrade som spöken. Muscherna var otaliga och likaså de urringade klänningarna. Det fanns halvnakna män som var klädda i tunikor likt de gamla grekerna som lämnade ena axeln bar. De bar sandaler och olivkronor och tycktes vara betjänter och glädjegossar. Den absolut största gruppen tycktes vara glädjeflickorna i sexiga underkläder och korta kjolar som visade både det ena och det andra. Fnittrande satt de i soffor eller så kråmade de sig efter väggarna i ett försök att locka till sig sällskap.

Guillaume visade vägen framåt. De blev tvungna att stanna till då en yngling kom springande ner för en trappa jagandes en halvnaken flicka med bar rumpa. Han fick tag i henne och skrattande kastade de sig på en ledig soffa och började kyssa varandra. Karl vände blicken generat åt sidan och fick syn på en ung skönhet i en alkov. Hon satt ensam på en stol och hade ett schackbräde framför sig.

"Om min herre kan besegra mig är jag gratis", sade hon och fladdrade förföriskt med ögonlockarna. Karl svalde tungt men innan han hann säga något tog Guillaume tag i hans arm och drog honom vidare. En harlekin kom fram och visade upp sina konster för dem när han skickligt jonglerade med tre äpplen samtidigt som han med jämna mellanrum tog sig en tugga från frukterna.

"Han är duktig", sade Karl och klappade händerna artigt samtidigt som en smal äldre herre som bar något som liknade en amirals malättna men ändå praktfulla uniform kom fram till Guillaume och tog honom i hand.

"Herr Guillaume, välkommen tillbaka till Teufelhof, ni har varit saknad under er långa frånvaro", sade mannen.

"Amiral Albrecht, jag är mycket glad att vara tillbaka. Säg mig, arbetar Monique fortfarande här?", frågade fransmannen.

"Tyvärr", sade Albrecht och skakade på huvudet. "Hon lämnade oss för ett halvår sedan för att resa till Italien. Jag tror att hon skulle besöka hälsokällorna i Casciana Terme."

"Det var olyckligt." Guillaume såg för ett ögonblick missmodig ut. "Men det kan inte hjälpas. Låt mig istället presentera för dig min nya vän Charles de Champs från Sverige. Charles det här är Albrecht, amiralen för den österrikiska flottan."

Karl blinkade till men höll minen. "Det är en ära att få träffa er."

"Äran är helt min", sade Albrecht. "Säg mig mina herrar, vad kan jag göra för er?"

"Det vore trevligt om du kunde hitta ett ledigt bås åt oss", sade Guillaume.

"Självfallet, för er finns det alltid ett ledigt bås. Följ mig så skall vi se vad jag kan göra."

Albrecht vände sig om och Karl och Guillaume följde efter. Frans-

mannen viskade. "Som du säkert reagerade på så är Albrecht inte någon amiral för Österrike har varken fregatter eller linjeskepp, hans flotta är istället alla de damer du ser här omkring dig. Han har mig veterligen alltid gått omkring i denna unkna uniform därav har folk börjat kalla honom för amiralen. Egentligen tror jag att han är son till en fattig friherre från Klagenfurt."

De tre gick ner för en trappa och kom in i en stor källarsal. I mitten av salen fanns en upphöjd scen med sittplatser runt omkring. Efter väggarna fanns otaliga bås där de bästa platserna fanns för att beskåda det som hände på scenen. För tillfället uppförde en trio akrobater ett lustspel med en plank som om och varannat under komiska former slog ner de olika deltagarna.

Albrecht visade dem åt höger. I det första båset de passerade satt tre herrar ihopträngda med fyra damar. Den äldsta av damerna höll låda samtidigt som de andra drack vin och skrattade bullrigt åt allt som sades. Karl observerade att en av de yngre damerna som passionerat kysste herren till höger om sig även hade en hand diskret nerstoppad innanför byxorna på herren till vänster. Karl kunde inte minnas om han någonsin hade sett en sådan öppen fräckhet men han beslöt att inte störa då flickans affärer var hennes egna. Vem var han att kasta dom över hennes till synes skamlösa beteende?

I nästa bås som passerades satt en av de grekiska glädjegossarna och matade en munter gammal dam med godsaker och sherry samtidigt som han viskade fräcka ord i hennes öron. Albrecht gav damen en igenkännande nick och hon vinkade glatt tillbaka innan hennes uppmärksamhet återvände till glädjegossen och ett körsbär. I det tredje båset satt en ung man med livlig blick, att han var välbärgad syntes på kläderna men han saknade den självgodhet och finess som var kännetecknet för en adelsman. Med största sannolikhet var

han sonen till en förmögen köpman. Tillsammans med honom satt en litet äldre och mer sofistikerad glädjeflicka med en väl tilltagen byst. De verkade vara djupt engagerade i en diskussion om varför Andreas Gryphius komedier var vida överlägsna hans tragedier.

Albrecht stannade framför båset och knackade på bordsskivan tills han hade de två ockupanternas uppmärksamhet.

”Ulrike, varför tar du inte med denne unge man till övervåningen och visar vad mer du kan göra med din fräcka tunga”, sade han.

”Vilken utmärkt idé, amiral”, svarade glädjeflickan och tog den unge mannens hand. ”Vad säger du herr Wilde, skall vi fortsätta vår diskussion i enrum där vi inte blir störda?”

Den unge mannen såg villrådig ut men hämtade sig snabbt. ”Självfallet, visa vägen min sköna.”

Ulrike hjälpte den berusade herr Wilde upp på fötter. När de passerade Albrecht gav hon honom en kort irriterad blick men sade ingenting. Glädjeflickan visade vägen och den unge mannen vinglade efter.

”Var god och slå er ner mina herrar. Är det något mer ni önskar?” sade Albrecht utan att visa minsta harm över det inträffade.

Karl och Guillaume satte sig ner i båset.

”Vi önskar en flaska rött vin, helst franskt, och några glas”, sade fransmannen och kastade sina handskar på bordet. ”Förresten, det är nog lika bra att vi tar två flaskor på en gång för vi är törstiga. Skicka även över några trevliga flickor som kan hålla oss sällskap. Jag skulle föredra en brunett och min vän önskar något mer eldfängt om du förstår vad jag menar?”

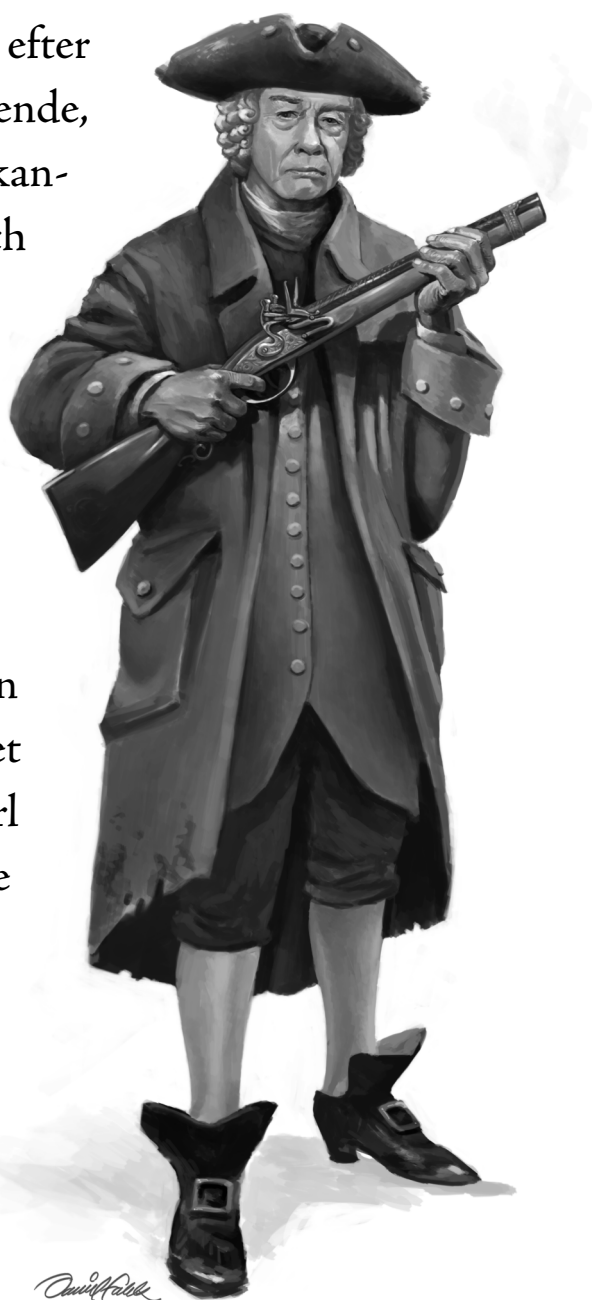
”Som ni önskar min herre.” Albrecht bockade och lämnade sina gäster ensamma i båset.

"Nå vad tycker du?" undrade fransmannen. Karl tog av sig tre-kornshatten och lade den åt sidan.

"Detta är ett fördärvelsens hus, fullt av perversion och förtappade själar", svarade svensken. "Jag tror jag kommer att trivas här."

Guillaume skrattade. "Det var ju det jag sade."

Medan de väntade på vinet tog Karl sig några ögonblick och studerade de andra gästerna. Av någon anledning fastnade hans blick på en äldre oansenlig herre som satt i ett bås på den motsatta sidan av scenen. Han var kring de sextio och hade det silverfärgade håret uppsatt i korkskruvar efter sidorna som gav mannen ett bildat utseende, som om han vore en akademiker eller kanske en advokat. Han var prydligt klädd och smuttade från ett vinglas utan att bry sig nämnvärt om de två glädjeflickorna som satt på varsin sida om honom. Svensken kunde inte sätta fingret på det men det var någonting speciellt med mannen. Hans ögon var vaksamma, allvarliga och tungsinta, som hos en jägare som tålmodigt väntar på att bytet skall dyka upp vid vattensamlingen. Karl stirrade så länge på mannen att denne upptäckte honom och lyfte sitt glas i en stillsam hälsning. Han svarades med en aktsam nickning.

KAPITEL 6

”På ett sätt är de som är fattiga rikare än oss som verkligen är rika”, sade Guillaume de Montauroux och lade armen runt en brunlockig glädjeflicka som inte förstod ett ord franska. ”De fattiga kan njuta av livet på ett helt annat sätt. Ta det här dyra vinet som vi dricker som exempel. För mig som har druckit vin sedan jag lärde mig att gå är det bara ytterligare ett glas vin i en oändlig rad som jag kommer att dricka under mitt förhoppningsvist långa liv. Det smakar ungefär lika gott som andra viner och att dricka det är således inte något speciellt. Men för dig Charles, som jag antar inte har vuxit upp med vin på middagsbordet är detta ett speciellt ögonblick. Något som du kan se fram emot, något som du kan njuta av. Se med vilken belåtenhet du dricker av vinet för du vet att det kan vara det sista glasets som du dricker i ditt liv, eller i alla fall på ett väldigt långt tag. Du kan således njuta av stunden på ett helt annat sätt än jag. Nu får du inte missförstå mig, tro inte att jag vill inte byta plats med någon fattig bonde men sanningen är att ibland avundas jag andra som har så många nya erfarenheter att ta del av.”

Karl Kämpe lyssnade bara med halvt öra på fransmannens utläggning om skillnaden med att födas som rik eller fattig. Han var fullt upptagen med att kurtisera med en rödhårig bayerska som

gav välbehövlig svalka åt alla genom att fläkta med en karmosinröd solfjäder med motiv från den bortre orienten.

”Du har säkert rätt”, sade han och tog sig en klunk vin. ”Det är bättre att vara fattig och skickas iväg för att kämpa och dö i ett krig långt hemmifrån som varken är ditt eller som du förstår dig på. Det är bättre än att vara rik och tvingas sitta i något praktfullt slott utan att behöva oroa sig för vinande skottsälvor och dundrande kanoner.”

Guillaume skakade på huvudet. ”Jag sade aldrig att det var bättre att vara fattig. Det enda jag konstaterade var att det kan finnas fördelar med att inte födas med en silversked i munnen.”

”De är få, det kan jag vittna om.” Karl lämnade diskussionen därhän. Om sanningen skulle fram så hade han aldrig riktigt upplevt hur det var att vara fattig. På Becka gård hade hans mor Karolina bestämt medan pigor och drängar utfört allt betungande arbete. Han hade tagit del i sysslorna men det hade alltid funnits mat på bordet och han hade aldrig behövt oroa sig för vad som skulle hända om skörden slog fel. Visserligen hade han svultit som vilken påverkrake som helst under Karl XII:s ryska fälttåg men den erfarenheten kunde inte riktigt jämföras med ett liv i fattigdom.

Karl väcktes från sina tankar av en spinett som började spela samtidigt som en man utklädd till djävulen hoppade upp på scenen. Hans händer och ansikte var rödmålade och från pannan stack två svarta horn ut. Även hans kläder var röda förutom den svarta manteln som hade en absurt hög ståkrage. I händerna höll han en meterlång treudd som han roterade runt som en väderkvarn.

”Mina damer och herrar får jag be om er uppmärksamhet”, sade djävulen och äskade tystnad. ”Jag har i afton den stora äran att presentera något helt nytt. Tillsammans har vi länge njutit av förmånen av detta vällustens palats utan att tacka vår herre, den store Satan.”

Hurrarop och fnitter hördes från publiken och vissa höjde sina glas i en skål. "Icke heller har vi betalat något pris till prinsessan Asmodai som har förverkligat våra begär, eller hennes gode tjänare Gorgolom som har beskyddat oss. Vi har verkligen negligerat våra förpliktelser men inte längre säger jag. Låt oss nu göra rätt för oss. Men tro inte att vi på scen skall göra allt arbete, även ni kära publik måste hjälpa till. Ni kommer alldeles strax att få en pamflett i era händer och jag ber er att stämma in i vår bön till den sanne herren. För vem vet vilka fasor som skulle kunna drabba oss om vi drog på oss djävulens vrede? Han har ju en annan sida som vi alla vet." Publiken gapskrattade. "Låt oss istället blidka honom. Låt oss göra detta till en kväll för de rätttrogna."

"Vad är detta?" frågade Karl när han fick pamfletten i sin hand. Det var ett litet blad vikt lodrätt på mitten som formade fyra sidor med text. Han läste högt vad som stod på framsidan. "Åkallan av den sanne herren, den store Satan." Under rubriken fanns en illustration tryckt i rött föreställande djävulen själv. Bakom honom stod en kvinna på knä redo att kyssa honom i baken. Bakom kvinnan stod en till synes ändlös rad av andra syndare som väntade på sin tur.

"Vid himmelens alla änglar", morrade svensken.

"Ta det lugnt", förmanade Guillaume. "Det är bara en del av ett skådespel, något för att roa massan med. Har du aldrig haft lusten att leka med det förbjudna även om det bara är en fantasi? Säg inte till mig att du aldrig har haft begär för din nästes hustru? Har inte hon dykt upp i dina syndfulla tankar när du legat ensam om natten? Jag tror nog att det har skett mer än en gång och det gjorde väl ingen skada som detta skådespel inte heller kommer att göra. Det är bara på låtsas, en lek."

Karl grymtade irriterat till svar men hans heta känslor svalkades något med en avledande kyss från bayerskan. "Kanske har du rätt, vi skall allt se vart detta narrspel slutar."

Två fiolspelare och en trumslagare med en väldig puka stämde in i spinettens toner. Sju unga möer iklädda svarta nunnedräkter med slöja och dok sprang upp på scenen och började dansa med varandra. Eftersom de var ojämna till antalet dansade en av dem med djävulen. De rörde sina höfter graciöst från sida till sida och viftade förföriskt med armarna. Med jämna mellanrum lyfte nunnorna upp sina dräkter och gjorde små pirutter så att de nakna benen blev synliga till stor förnöjelse. Några engagerade i publiken började slå i bordet eller stampa i golvet i takt med musiken. Plötsligt slutade den lilla orkestern att spela och nunnorna kastade sig ner på knä i underkastelse framför djävulen.

Någon slog på en klocka fyra gånger och med ringandet tystnade också publiken.

"Låt oss bedja", sade djävulen och höll upp armarna. "Ni hittar bönen på pamflettens mittuppslag." När han sänkte armarna började bönen, först med några få stämmor men sedan med allt fler allt eftersom fler tog modet till sig och föll in.

"I Satan den allsmäktiges namn, den sanne guden och herren av jorden, jag inbjuder helvetets makter att välsigna mig med inferniska krafter. Befria mig o mäktige Satan från min tidigare enfald och missledda villfarelser, fyll mig med sanning och gör mig stark i min tro så att jag kan tjäna för evigt. Öppna helvetets portar och sänd människan en budbärare som kan frälsa oss. Må ditt ljus store ljusbringare belysa min väg i livet."

Karl vägrade att stämma in i den blasfemiska bönen. Guillaume kunde inte för hans tyska var för dålig. Några tysta ögonblick följde

efter att bönen avslutats men så skakade hela byggnaden till. Ett då hördes och scengolvet öppnade sig som en bred spricka i isen. Den utklädde djävulen tog förskräckt ett steg åt sidan så att han inte skulle trilla ner. Ur sprickan började det osa bränt och en grå rök spred sig genom rummet. Några i publiken skrek till av bävan medan andra flydde skyndsamt uppför trappan. De flesta stannade fascinerade kvar, intresserade som de var att se vad som skulle hända härnäst.

"Hur fick de scenen att spricka upp?" frågade Karl som vände sig mot Guillaume.

"Deus ex machina", sade fransmannen hänfört. "De har säkert en snillrik konstruktion under scenen. Det är som i det antika greklands teatrar. Vi kommer snart att se guden stiga upp ur maskinen."

"Har du sett detta förut?"

"Flera gånger, det är inte ovanligt på franska teatrar. Solkungen själv gillade i sin ungdom att spela Apollon på scen. Apollon är ljuset gud i den grekiska mytologin om dina kunskaper i ämnet skulle vara undermåliga. Var inte orolig, det är som jag sade bara på låtsas."

Musiken återupptogs medan åskådarna väntade andäktigt. Dimman lättade något och upp ur sprickan tillsynes svävade en ohygglig demon upp. Varelsen var över sju fot hög, muskulös och tycktes ha en svart oljig hud. Ansiktet liknade en människas, en ful människa med huggtänder i underkäken som hos en galt och korta utstickande horn i pannan. Röken gjorde det svårt att riktigt se demonen men den verkade vara insvept i en svart mantel.

"Store Gorgolom", sade mannen som var utklädd till djävulen och föll ner på knä.

"Vem?", frågade demonen med en röst så mörk att orden måste ha härstammat från magens underjordiska trakter.

"Flickor", sade djävulen och klappade snabbt två gånger med händerna.

På den givna signalen reste sig nunnorna upp och kastade av sig nunnedräkterna tills de stod helt nakna på scenen. Sedan greppade de varandras händer och började dansa ringlek runt demonen som betraktade dem med en barsk min.

"Var får de all galenskap ifrån?" undrade Guillaume road av skådespelet. "Mannen som är utklädd till demonen måste vara samma jätte som vi såg i sällskap med Horst den store, eller så är det hans okända tvillingbrorsa."

"Jag vet inte", muttrade Karl. "Detta känns fel, något här är inte som det borde vara."

Han iakttog sedan under tystnad flickorna som dansande runt. Karl tyckte att deras ögon verkade vara glansiga, som om de vore drogade. Ingen annan i publiken tycktes dock uppfatta att något var fel, istället skrattade de och kastade upp mynt på scenen i uppskattning. Karl kunde inte heller se mannen med korkskruvarna och den vaksamma blicken någonstans. Han fick en mycket dålig känsla, något förödande höll på att hända.

"Du", sade Gorgolom plötsligt och greppade tag i underarmen på en av de dansade flickorna som han med lätthet lyfte upp från scengolvet så att hennes ben sprattlade fritt i luften. Samtidigt kastade demonen av sig manteln som visade sig vara hans vingar som varit insvepta runt kroppen. När flickan såg vingarna fullt utsträckta och demonens lystna blick vaknade hon upp ur sin trans och skrek av fasa.

"Det här är inte på låtsas", flämtade Karl och greppade desperat efter värjan. "Det här är för fan på riktigt."

KAPITEL 7

Med insikten om demonens sanna natur utbröt kalabalik i rummet. Åskådarna flydde skrikande i alla riktningar, desperat letande efter en utväg ur den rökiga lokalen. I villervallan vältes bord, stolar och en brinnande kandelaber omkull som i sin tur antände brännvinet från en krossad spritflaska. Kvinnor och män klev, klöste och slog på varandra i ett försök att komma först uppför trappan till övervåningen. Karl Kämpe knuffade omilt den bayerska glädjeflickan som var i hans famn åt sidan och välte bordet med ett krasch så att han på snabbast möjliga sätt kunde komma ut ur båset. Han drog värjan från baljan och höjde hotfullt vapnet.

”Släpp flickan, demon”, skrek han. ”Släpp flickan Gorgolom och återvänd till helvetets förtärande eldar där du hör hemma.”

Demonen tycktes inte uppmärksamma svenskens uppmaning. Istället var han betydligt mer intresserad av flickan som han fortfarande höll upp i luften så hårt att klorna grävde sig in i hennes arm. Han förde henne närmare så att han med sin långa sträva tunga kunde slicka hennes bröst. Karl förargades av den vidriga åsynen men han vågade inte attackera då risken var stor att flickan skulle skadas. Förtvivlat letade han efter något som kunde hjälpa honom men det enda han fann var en kvarlämnad ölbägare på ett bord.

Han greppade dryckeskärlet och slungade det med all kraft mot demonen. Bägaren träffade över bakhuvudet och Gorgolom skrek vredgat till och vände förargat blicken mot svensken.

”Släpp flickan”, upprepade Karl bestämt.

”Din dåre, tror du att jag tar order från en vägglus som du?” Gorgolom släppte ner flickan och lade både armar och vingar runt hennes mjuka kropp i trotsig aversion. ”Flickan är min, bara min. Ta ett steg närmare och jag bryter nacken av henne.”

”Din fege usling”, morrade Karl. ”Om du inte omedelbart släpper henne så dräpar jag dig på samma sätt som jag dräpte din underjordiske kusin Karabna. Du kommer väl ihåg honom, han som kallades slaktaren från Ubar? Den hunden var inte lika morsk efter att jag dunkat en morgonstjärna i huvudet på honom.”

”Så det var du som förgjorde Karabna, det var ett ödesdigert misstag. Få av er vägglöss vågar göra annat än att kräla i stoftet vid våra fötter, än färre vågar göra motstånd. Tro nu inte att det skrämmer mig. Jag är mäktigare än du kan ana och har bundsförvanter som är hämtade från era värsta mardrömmar. Låt mig presentera två av dem. Zabarnack, Tzunzara, dröp denna dåre åt mig.”

En blodisande rytning hördes från sprickan i scengolvet och Karl tog försiktigt ett steg tillbaka. Ur mörkret klättrade två egendomliga demonvarelser upp. Deras kroppar liknade stora vargars men de hade vassa taggar utstickande efter ryggraden likt toppar på en väldig bergskedja. Istället för tassar hade de oproportionellt stora rovfågelsfötter med svarta klor som var lika anpassade för att klättra som för att sprätta upp fiender. Huvudet liknade på något sätt en hajs men hade en vinröd färg och det väldiga gapet hade dubbla rader av skarpa tänder. Ögonen var svarta och utstrålade ondska och

behärskat raseri. Sakta rörde sig dessa demonhundar mot svensken, redo att hoppa över sitt offer om det vände ryggen och flydde.

Karl höll nervöst sin mark och greppade värjan med båda händerna så att hans hugg skulle ge maximal skada. Han inväntade kallt på rätt ögonblick men problemet var att demonhundarna var två till antalet. Om han anföll den ena skulle han vara prisgiven inför den andra. Det gällde att manövrera sig i position så att bara en av dem kunde attackera honom åt gången.

Zabarnack morrade och tog ett hastig steg framåt. Karl vacklade till och Tzunzara såg sin chans. Med två väldiga kliv var demonhunden framme vid scenkanten och hoppade upp i luften för att kasta sig över sitt byte likt en tiger. Kablang. En väldig knall stoppade Tzunzara i luften och demonhunden föll kvidande ihop på golvet. Karl kastade en hastig blick åt sidan och fick syn på den vaksamma mannen med korkskruvarna efter sidorna. I sina händer höll man-

nen ett konstigt vapen som det rykte ifrån. Mannen höjde åter vapnet och sköt igen. Denna gång var det Zabarnack som träffades och föll ihop tjutande av smärta.

”Vad väntar du på”, vrålade mannen. ”Dräp demonen.”

Karl fattade nytt mod och hoppade upp på scenen. Gorgolom skrek av vrede och kastade flickan han höll i åt sidan med en sådan kraft att hon snurrade genom luften och kraschlandade över ett bord nedanför scenen och blev liggande. Demonen höll upp sina kloförsedda händer redo för strid.

”Du skall få betala dyrt för det här.” Karl rusade fram och måttade ett väldigt hugg rakt uppifrån mot Gorgoloms huvud. Demonen försökte undvika anfaller men var för långsam. Värjan träffade rakt över nyckelbenet och bladet skar genom kött, ben och senor tills det kom ner till den plats där det svarta hjärta borde vara. Då exploderade Gorgoloms kropp i ett svart askmoln vars kraft fick Karl att handlöst slungas bakåt. Han föll tungt i scengolvet och tappade värjan.

Det tog en stund innan röken lagt sig och de sista kolflingorna singlat ner. Till sin fasa upptäckte Karl att Gorgolom inte var död. Demonen stod fortfarande upp på sina kraftiga ben men överkroppen var förändrad. Mitt på magen öppnade sig en horisontell käft med långa vassa huggtänder. Ovanför magen där bröstorg, armar, vingar och huvud borde finnas fanns istället ett virrvarr av tentakler. De rörde sig oberäkneligt och tycktes leta efter ett offer att mata det glupska gapet med.

”Jesu moder beskydda oss.” Karls bön var så svag att den knappt hördes. Gorgolom tog några tunga steg framåt för att utdela nådastöten mot den hjälplöse svensken. Han dreglade som en utsvulten byracka och tentaklerna sökte sig neråt mot Karl strupe.

”Dö, din satans avkomma”. Rösten var Guillaume de Montauroux och kom samtidigt som han stötte värjan i demonens rygg. Gorgolom vrålade åter av smärta och vände sig hastigt om för att möta den nye fienden. Med tentaklerna slog han ner fransmannen och satte en tung fot på hans bröst. Demonen skrattade illvilligt när den flyttade över kroppstyngden och försökte krossa Guillaumes bröstkorg. Fransmannen försökte trycka undan foten men han satt fast som en fluga i ett spindelnät.

Guillaumes anfall hade så vitt någon kunde se varit verkningslöst förde i alla fall en god sak med sig. Det gav Karl tid att hämta andan och när han såg vännen plågas av demonen blev han förbannad. Svensken hade många gånger tidigare tappat humöret men denna gång var det annorlunda. Det var som om en osläckbar eld hade tänts inom honom och för varje ögonblick som gick växte sig flammorna allt större. Han kände en kraft som han aldrig tidigare känt strömma genom kroppen och han kände sig starkare än berget. Han var en antänd krutdurk redo att explodera. Lätt kom han upp på fötter och smög sig på Gorgolom bakifrån. Han kopplade ett stadigt livtag om midjan och kramade åt med alla krafter han kunde uppbåda. Demonen utstötte ett gällt skrik av fasa och oväntad smärta. Han slog och slängde desperat med tentaklerna men satt ohjälpligt fast i svenskens järngrepp.

”Känn styrkan i mina armar demon. Känn den och vet att du har mött din överman. Jag är trött på att bli förföljd av underjordens anhang. Gud är på min sida. Min är styrkan och övertygelsen. Jag är klippan i stormen som ni kommer att krossas mot. Ditt tyranni är över Gorgolom och det är dags för dig att ljuta döden.”

Med omänsklig styrka lyfte Karl upp demonen som desperat sprattlade för att komma loss. Guillaume tog ett nödtvunget an-

detag och med sina sista krafter rullade han av scenen och landade i säkerhet på golvet nedanför. Trots att Gorgolom förtvivlat kastade sig från sida till sida behöll svensken sitt grepp, det grepp som ingen dödlig tidigare hade lyckat komma ut ur. Han hivade demonen kraftfullt åt sidan så att denne landade över sprickan i scengolvet men Gorgolom gav sig inte så lätt. Med ben och tentakler spjärnade han emot kanterna och vägrade falla ner. Karl släppte sitt grepp och började ursinnigt att slå på demonen.

”Ner med dig, ner till helvetet med dig säger jag.”

Men Gorgolom klängde sig kvar som en igel. Med en fri tentakel greppade han tag i svensken arm.

”Om jag faller så tar jag dig med mig”, röt demonen i triumfens ögonblick. I nästa hade han ett dubbelpipigt flintlåsgevär intryckt i munnen.

”Du hörde väl vad han sade Gorgolom, till helvetet med dig.” Ovanför demonen stod mannen med korkskruvarna och tryckte av de båda nyladdade piporna samtidigt. Blod och inälvor sprutade i alla riktningen när demonens innandöme exploderade. Gorgolom tappade greppet och föll livlös ner i mörkret. Kvickt tog mannen tag i Karls krage och släpade honom ner från scenen. Plötsligt riste hela huset till samtidigt som sprickan i scengolvet slöt sig med en sista rökpust. Med demonen besegrad borde allt vara över men det var det inte. Golvet började att skaka med en allt häftigare kraft som fick gips att lossna från taket och stora sprickor att klättra upp efter väggarna.

”Vi måste ut ur huset innan det helt rasar samman”, sade mannen och sträckte Karl sin hand.

”Vem är du?” kved svensken som åter kände sig som en vanlig och mäkta mörbultad dödlig.

"Mitt namn är Kronsdorf, Martin Alois von Kronsdorf."

Karl tog Kronsdorfs hand. "Flickan, hur är det med flickan?" hostade han fram. Kronsdorf tittade sig omkring men kunde inte hitta henne med blicken.

"Hon är illa tilltygad." Det var Guillaumes röst som hördes från andra sidan rummet. "Jag tror inte att hon är svårt skadad men hon är medvetslös."

"Men väck henne då", skrek Kronsdorf.

Fransmannen tog tag i flickans axlar och skakade henne. Hon reagerade inte på behandlingen så Guillaume började titta sig omkring. Han fann en omkullvält vinflaska som klarat sig i tumultet och hällde det som fanns kvar av innehållet på flickans ansikte. Hon kvicknade till och när hon fick syn på fransmannen fick hon panik och började kraftlöst att slå på honom. Guillaume omfamnade flickan och försökte lugna ner henne.

"Jag behöver litet hjälp."

Med ett brak slog en takbjälke i golvet alldeles nära fransmannen och skakningarna tilltog ytterligare. Vilket ögonblick som helst kunde hela huset kollapsa och begrava dem som kvar levande i källaren.

"Merde", svor Guillaume och lade sin skyddande kropp över flickan när en skur av gips lossnade från taket.

I nästa blinkning var Karl framme. "Ur vägen Guillaume." Omilt tog han tag i flickan och kastade upp henne på axeln lika lätt som om hon vore ett barn. "Låt oss lämna detta inferno innan det är för sent."

"Den här vägen. Följ mig", sade Kronsdorf och satte fart mot trappan. På vägen blev de tvungna att kliva över liket av mannen som varit utklädd till djävulen. I villervallan som uppstått hade någon gett

mannen hans rättvisa bestraffning genom att sticka en kniv i hans rygg.

Väl uppe ur källaren såg Karl att Teufelhof var övergivet. Alla hade tydligen flytt huset då det börjat skaka och de hade tacksamt lämnat ytterdörren på vid gavel. Med en sista kraftansträngning tog Karl och de andra sig ut ur huset samtidigt som det föll samman som ett korthus. Ett öronbedövande brak som väckte halva Wien hördes eka mellan husen och tryckvågen slog omkull de flyende.

De fyra låg länge i snön och försökte hitta frisk luft i dammolnet som spred sig från den nybildade ruinen. Kronsdorf var den som först tycktes hämta sig och han tog av sig sin tjocka ytterrock och lade den runt flickan för att värma och skyla hennes nakna kropp. Karl tog sig upp på alla fyra och hostade länge slem innan han återhämtat sig.

”Jag tror faran är över, ondskan är besegrad”, sade Kronsdorf.

”Kronsdorf, jag vet inte vem du är men jag vill tacka dig”, sade Karl och tog åter Kronsdorf i hand. ”Utan ditt säkra prickskytte hade demonhundarna därinne fått kalasa på mitt kött. Karl Kämpe är mitt namn även om min franske vän kallar mig för Charles de Champs. Hans namn är för övrigt Guillaume de Montauroux. Vi har dig att tacka för våra liv.”

”Jag tror att herren vakade över oss alla ikväll. Den ogudaktighet som försegick på Teufelhof var ett brott mot allt som är kristet och gott. Vi var Guds instrument i omintetgörandet av den ondskan. Det är jag övertygad om.”

”Du verkar inte överraskad över vad som hände därinne? Du kom minst sagt välbeväpnad till festen så att säga”, sade Karl och pekade på Kronsdorfs mystiska vapen som han fortfarande höll i sin hand.

”Låt oss säga att jag hade en aning om att något var i görningen

och därför vidtog jag lämpliga åtgärder.” Med ett självbelåtet leende höll Kronsdorf upp det dubbelpipiga vapnet. ”Detta är ‘De vreda tvillingarna’, hon har varit en trogen följeslagare i många år. Mer än en gång har vi tillsammans bekämpat mörkrets krafter.”

”Hur kunde du veta att något kunde hända?” undrade Karl och studerade vapnet nu när det hölls upp framför näsan på honom. De vreda tvillingarna var ett flintlåsgevär vars två pipor hade kapats av för att göra vapnet kortare och lätt att gömma innanför rocken. Gevärstocken var välinoljad och mörkbrun medan all metall hade graverats med intrikata växtmönster. Det var ett arbete av en mästersed.

Kronsdorf svarade inte på frågan. ”Vi bör bege oss av hemmåt innan någon kommer och börjar ställa obehagliga frågor”, sade han och stoppade undan vapnet. ”Sällan har jag skådat en sådan tapperhet som du visade ikväll Karl. Jag är övertygad om att det var tack vare guds försyn som vi träffades. Möt mig imorgon vid middagstid på värdshuset Valkyrian så skall jag berätta allt jag vet. Ta också med min rock då.”

”Jag kommer det lovar jag”, sade Karl. ”Om inte annat för att höja en bägare eller två för att fira denna seger.”

”Gut. Auf Wiedersehen mina herrar.” Kronsdorf trängde sig igenom folkmassan som börjat samla sig och försvann in i en gränd. Karl vände sig mot Guillaume som höll flickan i sina armar. ”Hur är det med henne?”

”Min tyska är för dålig för att jag skall kunna prata med henne. Det enda jag fått reda på är att hon heter Gisela”, svarade fransmannen.

Karl böjde sig ner och satte sina händer varsamt på Giselas axlar och tittade henne i ögonen.

”Gisela, mitt namn är Karl och detta är min vän Guillaume”, sade han på tyska. ”Vi vill ta dig till vårt hus där du kan känna dig säker och vi kan låta en medikus ta en titt på dina skador, förstår du?”

Gisela nickade. Karl tog ett stadigt tag om flickan och lyfte upp henne i sin famn. ”Låt oss bege oss hem.”

Guillaume gick före och banade väg genom folkmassan som samlats för att se vad som inträffat. När de kommit igenom den kunde de öka farten och Karl började av någon anledning att skratta.

”Varför skrattar du?” frågade fransmannen.

”För att du hade rätt. Detta blev en kväll som jag för all framtid kommer att minnas men kanske inte av den anledning som du hade tänkt dig. Jag vill egentligen inte klaga på ditt val av nöje eftersom vi klarade oss helskinnade men det var ett satans kalas du bjöd oss in på.”

DETTA ÄR SLUTET PÅ
SATANS KALAS
MEN BERÄTTELSEN
OM KARL KÄMPE ÄR
LÅNGT IFRÅN ÖVER...